לבדה

DOC 52

23.3.21

18

16.3.21 .ר

— עכשיו, לאחר שישבתי לי תה והרגעתי קצת שרים מכל המינים שעלו בראשי, ושבתי לעל ברגלי ארבעה בפעם אחת — שבה רואי שמנותה ולעל הרבה, ואם כי מאד שתים, יכל אין לאמר לך. ואולי נשארתי, כי אני לא אמר לו יכלתי, מנעה ומכעס ומרירות. ולאמר דבר, כי לאמרה לו הסבתי, כמובן, ועל אפסל לו תשר בהשאלה. גם כשרבה סבתי להרגע, כן אחר קום, ואני הן כל הנתיבה לשאר. אמר הרגש הנעים הנאי, ופנוי, לו לשקר ולאמר.

לאמר יש הרבה, כמו תמיד. בדרכי לו ולעלה ולת הכל, כי הרגש מאד. אך כמה שאוסיף - פחות.

ו. כל התירה שעניתי במשמעי הרגע ולרגע - ושל לו הבאתו, לרגשיך - פחד התשיבה. לת מחלת המשפטים זכרתי, חולתי מאד הרבה. ושבתי ולת מתוך בתילה באופן הרגות שלאר לה בלתשין. כמו אמרתי לך - רד מהקשור. לה השאל - בנשמ קלר מאוד - ולת המשלה כלל. והדבר - שאחר שהתברר, כי בשבי לאשן בגול, נרושה תפיה לסבלנות של בשבל - הלה מקרית ביתם אות השאלה - ולם נשרל כל לה לדבר. לם יבל, שאם כי ומן הבלבול רבות - הבל נשמ בן בחלת, ונשמ אלים - ארבים, הנרושים לעבודת-הבית - כל לה יחד. ואמנם, כשהבתי - ושבתי לות בלת על מקת להמשיך במשלה, כולם כולם כמובן, הנמאן ותלא ולבל כמן שהבקרתי לת אלמי מן המלה - אין רשם שם ארבר ומאלוד והילד תפשר לתשלהשאל. והולל מאשל. הלו לתרש, כי שאות לתשר של אחיות ולשיך לקחת מן הבלה ולת הבר, ושל הלשך בקומי בהלתו רקר תלבר ולתלן כי לם

נכתב באמצעות רבקה